

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Nieten Internationale Spedition, k.s.**, se sídlem U Nietenu 65, Chrastavice, zastoupený JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou se sídlem Nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2008, č. j. 2419-2/08-1601-21, o opravě chyby v rozhodnutí o uložení povinnosti k úhradě celního dluhu ručiteli, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2009, č. j. 30 Ca 59/2008 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň (dále jen „žalovaný“), ze dne 31. 3. 2008, č. j. 2419-2/08-1601-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Cheb (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 11. 2007, č. j. 10503/2007-076300-021, jímž byl opraven údaj o datu přijetí záruční listiny celním úřadem ze dne 25. 12. 2005 na den 25. 11. 2005.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že celní úřad v rozhodnutí, kterým byla stěžovateli jako ručiteli uložena povinnost splnit dluh za primárního dlužníka, opravil prostřednictvím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností údaj o vystavení záruční listiny, aniž by pro tento postup byly splněny zákonné podmínky. Stěžovatel uvádí, že celní úřad tímto postupem doplnil rozhodnutí o nová skutková zjištění, aniž by ovšem jakkoli v tomto směru doplnil dokazování. Stěžovatel se domnívá, že závěry krajského soudu, dle nichž k opravě údaje o vystavení záruční listiny nedošlo, nemají oporu v obsahu správního spisu ani ve vydaném prvoinstančním rozhodnutí. Dále namítá, že krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevyporádal s veškerou argumentací stěžovatele uplatněnou v podané žalobě, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Bez vypořádání se s uplatněnými námitkami a bez vyslechnutí pracovníka celního úřadu a pracovníka stěžovatele, kteří opatřili přijetí záruční listiny razítkem, podpisem a datem 25. 11. 2005, krajský soud nemohl dle názoru stěžovatele spolehlivě dospět k závěru, že záruka byla skutečně celním úřadem přijata již dne 25. 11. 2005, a nikoli až dne 25. 12. 2005. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry učiněnými krajským soudem v napadeném rozhodnutí. Uvádí, že záruční listina byla bez jakýchkoli pochybností vydána již dne 24. 11. 2005, neboť byla přiložena k celnímu prohlášení ze dne 25. 11. 2005 a téhož dne byla přijata jak celním úřadem, tak i samotným ručitelem (stěžovatelem). Skutečnost, že stěžovatel na přední straně záruční listiny uvedl jako datum jejího vystavení 24. 12. 2005, žalovaný považuje (i s ohledem na skutečnost, že se jedná o Štědrý den) za zřejmý omyl v psaní. K námitkám stěžovatele, že v daném případě mělo být přistoupeno k výsledkům svědků – pracovníka celního úřadu a pracovníka stěžovatele, žalovaný uvádí, že provádění těchto výsledků považoval za nadbytečné s ohledem na skutečnost, že ve dnech 24. 12. až 26. 12. 2005 byl celní úřad uzavřen a nikdo se v něm nenacházel. V dalším žalovaný odkazuje na obsah odůvodnění svého rozhodnutí a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Celní úřad dne 25. 11. 2005 povolil, aby se stěžovatel stal na žádost společnosti DOOSA, spol. s r. o., ručitelem, a přijal jím vydané prohlášení o záruce, kterým byl individuálně zajištěn celní dluh v souvislosti s operací prováděnou na podkladě celního prohlášení evidovaného pod č. 10761025-03715-4, a to až do částky 20 000 Kč. Stěžovatel převzal rozhodnutí o přijetí poskytnuté záruky téhož dne, tj. 25. 11. 2005. S uvedeným datem přijetí ovšem nekořespondoval údaj o vystavení záruční listiny, k němuž mělo dojít dle data zde uvedeného až dne 24. 12. 2005.

Vzhledem k tomu, že společnost DOOSA, spol. s r. o., jako primární dlužník ani v náhradní lhůtě splatnosti neuhradila dodatečně vyměřený celní dluh ve výši 4305 Kč, vydal celní úřad dne 27. 7. 2007 rozhodnutí, jímž uložil povinnost k úhradě tohoto celního dluhu stěžovateli jako ručiteli. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí bránil

odvoláním, v němž mimo jiné namítal, že s ohledem na rozpor mezi datem vystavení a přijetím záruční listiny se tato očividně nevztahuje k danému případu (pozn.: řízení o tomto odvolání není předmětem projednávané věci).

Celní úřad následně dne 16. 11. 2007 vydal rozhodnutí, kterým podle § 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), opravil své rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007 tak, že ve výrokové části změnil datum přijetí záruční listiny ze dne 25. 12. 2005 na den 25. 11. 2005. Tutéž opravu učinil ve druhém odstavci odůvodnění, beze změny ponechal údaj o datu vystavení záruční listiny dne 24. 12. 2005, avšak v poznámce doplnil, že toto datum je dle jeho názoru zjevně chybné, neboť správně mělo být uvedeno datum 24. 11. 2005, kdy došlo k přijetí záruční listiny celním úřadem i ručitelem.

I toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, v němž namítal, že v daném případě nebylo možno pochybení celního úřadu napravit prostřednictvím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností dle § 56 zákona o správě daní a poplatků, neboť rozpor mezi obsahem odůvodnění a obsahem spisu je namítán jako odvolací důvod v jiném řízení. Stěžovatel rovněž zpochybnil postup celního úřadu, který prostřednictvím opravy zřejmého omylu či nesprávnosti změnil původně správný údaj o datu vydání záruční listiny (24. 12. 2005), ač tento plně korespondoval s obsahem správního spisu, v němž je založena záruční listina vydaná tohoto dne.

Podané odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. 2419-2/08-1601-21 ze dne 31. 3. 2008. V odůvodnění rozhodnutí vyslovil, že celní úřad napadeným rozhodnutím pouze opravil datum přijetí záruční listiny, k němuž prokazatelně došlo již dne 25. 11. 2005, což vyplývá z obsahu správního spisu i ze všech souvislostí daného případu. Záruční listina byla přiložena k celnímu prohlášení ze dne 25. 11. 2005 a jako datum přijetí je na ní celním úřadem i ručitelem potvrzeno datum 25. 11. 2005. Dle názoru žalovaného celní úřad v jím vydaném rozhodnutí nezměnil datum vystavení záruční listiny, ale pouze v odůvodnění popsal svůj postup v uvedené věci, tj. že datum vystavení záruční listiny dne 24. 12. 2005 (tj. na Štědrý den) pokládá za zřejmý omyl v psaní.

Stěžovatel s uvedeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasil a napadl jej žalobou u krajského soudu. Shodně jako v podaném odvolání namítal, že zásah provedený celním úřadem do výroku a odůvodnění rozhodnutí, které bylo v té době předmětem odvolacího řízení, nelze považovat za opravu zřejmého omylu či nesprávnosti, neboť nesprávnost údaje o datu přijetí záruční listiny není zřejmá z obsahu opravovaného rozhodnutí ani nekoresponduje s obsahem správního spisu. Dle názoru stěžovatele rozpor mezi obsahem spisu na straně jedné a obsahem výroku i odůvodnění vydaného rozhodnutí na straně druhé nelze po právu napravit prostřednictvím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností bez doplnění dokazování.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 - 142, a zdůraznil, že celní úřad byl v daném případě oprávněn využít institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností a aplikovat ustanovení

§ 56 odst. 1 písm. b) a § 56 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků na údaj, jehož správné znění bylo náležitě podloženo zjištěními ve správním spisu. Dle názoru krajského soudu rovněž nebylo možno přehlédnout, že již v samotném rozhodnutí celního úřadu ze dne 27. 7. 2007 je v části označené jako výpočet dodatečně vyměřeného celního dluhu uvedeno správné datum přijetí záruční listiny, tj. datum 25. 11. 2005. Celní úřad tak nezměnil obsah vydaného rozhodnutí, pouze uvedl do souladu zjevnou nesprávnost v datu přijetí záruční listiny se skutečným stavem. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že celní úřad nebyl oprávněn postupovat podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, pokud rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007 bylo napadeno samostatným odvoláním. V této souvislosti krajský soud konstatoval, že z ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) citovaného zákona je nutno dovodit, že opravu zřejmého omylu či nesprávnosti je správní orgán povinen provést v okamžiku, kdy potřeba jejího provedení vyjde najevo. Oprava se provádí na žádost nebo z úřední povinnosti a zákon nestanoví, že by opravu nebylo možné provést tehdy, pokud ve vztahu k opravovanému rozhodnutí běží odvolací řízení. Proto i v případě, kdy celní úřad učiní zjištění, které odůvodňuje potřebu provedení opravy, až z obsahu podaného odvolání, je nutno opravu provést. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které ustanovení zákona bylo aplikováno, z jakých důkazů žalovaný vycházel a jak se vypořádal s námitkou stěžovatele ohledně tvrzené opravy data vydání záruční listiny.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, tedy z úřední povinnosti (*ex officio*). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud například nevyčerpал celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, nebo se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobními

námitkami (což by teoreticky mohl být – vzhledem k formulaci kasačních námitek stěžovatele - i právě posuzovaný případ).

Na tomto místě je třeba nejprve zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů může být dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu takové rozhodnutí, z něhož nelze dovodit úvahy soudu, které jej vedly k učiněným skutkovým a právním závěrům, dále, není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, na základě jakých důvodů soud nepovažoval právní argumentaci účastníků za důvodnou, mylnou či vyvrácenou.

V přezkoumávaném rozsudku však Nejvyšší správní soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, které otázky krajský soud považoval za rozhodné a také vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozhodnutí vyslovil, je zřetelná. Se závěry, o které krajský soud opřel výrok napadeného rozsudku, ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se soud s podstatnými otázkami vůbec nevyporádal a napadené rozhodnutí by z tohoto důvodu bylo nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek stěžovatele směřujících do věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje námitku, že zásah provedený celním úřadem do výroku a odůvodnění rozhodnutí, které bylo v té době předmětem odvolacího řízení, nelze považovat za opravu zřejmého omylu či nesprávnosti, neboť nesprávnost údaje o datu přijetí záruční listiny není zřejmá z obsahu opravovaného rozhodnutí ani nekoresponduje s obsahem správního spisu. Dle názoru stěžovatele rozpor mezi obsahem spisu na straně jedné a obsahem výroku i odůvodnění vydaného rozhodnutí na straně druhé nelze po právu napravit prostřednictvím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností bez doplnění dokazování.

Mezi účastníky projednávané věci tak existuje spor, zda celní úřad byl v daném případě oprávněn využít institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností, pokud ve výroku a odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005 opravil datum přijetí záruční listiny ze dne 25. 12. 2005 na datum 25. 11. 2005. O aplikovatelnosti příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků v celním řízení přitom není mezi účastníky sporu [k tomu srovnej ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“)].

Ačkoli se krajský soud k této otázce v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nevyjádřil, Nejvyšší správní soud považuje za důležité na úvod konstatovat, že napadené rozhodnutí pokládá za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., podléhající přezkumu ve správním soudnictví. Nelze totiž kategoricky vyloučit možný zásah do sféry veřejných práv a povinností subjektu (zde stěžovatele), je-li mezi účastníky řízení sporné, zda v daném případě byly naplněny podmínky pro postup celního úřadu dle § 56 zákona o správě daní a poplatků pro opravu zřejmé nesprávnosti a zda oprava nesprávného údaje je dostatečně podložena zjištěními prokazujícími jeho správné znění. K posouzení těchto

skutečností nepochybně bude nutno podrobně prozkoumat obsah správního spisu a náležitě prověřit obsah listin v něm založených, bez čehož by nebylo možno ověřit, zda došlo k pochybení správního orgánu v podobě zřejmého omylu či nesprávnosti a zda byly naplněny podmínky pro využití institutu dle § 56 zákona o správě daní a poplatků. Stejně tak je nutné, aby byl připuštěn přezkum uvedeného rozhodnutí z důvodu vyloučení svévole rozhodujících správních orgánů, které by v rozporu se zákonem mohly „zneužívat“ institutu opravy zřejmých chyb a nesprávností k revizi vlastní hmotněprávní povinnosti a tímto způsobem nahrazovat řádné odvolací řízení (k tomu srovnej judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu citovanou níže).

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků stanovenou daň správce daně rozhodnutím opraví nebo zruší na žádost nebo z úřední povinnosti, pokud došlo při stanovení daňové povinnosti k zřejmé chybě v počítání, psaní nebo jinému omylu, zejména jde-li o stanovení dvojí daňové povinnosti u téže daně a téhož daňového subjektu. Je-li v tomto případě stanovena dvojí daňová povinnost různě vysoká, zruší se daňová povinnost nižší.

Dle § 56 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků se ustanovení odst. 1 písm. b) použije přiměřeně i při opravě zřejmých nesprávností v jiných rozhodnutích nebo opatřeních, jimiž nebyla stanovena daňová povinnost.

Citované ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků je systematicky zařazeno mezi mimořádné opravné prostředky a nejen z jeho označení vyplývá, že oproti obnově řízení či přezkoumání daňových rozhodnutí (tj. postupům podle § 54 a násl. nebo § 55b zákona o správě daní a poplatků) tento institut slouží pouze k opravám zřejmých omylů a nesprávností. Z textu tohoto ustanovení je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění, a tedy nelze jeho prostřednictvím měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení. Není možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil samotný obsah rozhodnutí (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Takový postup by zakládal důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušných správních orgánů, nasvědčoval by libovůli jejich rozhodování a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, který je imanentní pojmu „právního státu“ (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR).

Shora uvedené závěry odpovídají také ustálené judikatuře správních soudů, podle které lze institut opravy zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu § 56 zákona o správě daní a poplatků „aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími správné znění, tedy na opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také na opravy početních chyb“. (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 - 142, dostupný na www.nssoud.cz, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2005, č. j. 10 Ca 202/2004 - 80, publikovaný pod č. 1183/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud rovněž již v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2006, č. j. 2 Afs 136/2005 - 75, publikovaném pod č. 916/2006 Sb. NSS, uvedl, že při výkladu ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků se nelze spokojit toliko s doslovným jazykovým výkladem, ale je nutno toto ustanovení vykládat podle jeho smyslu a účelu. Doslovný výklad uvedeného ustanovení by totiž sváděl k závěru, že postup podle § 56 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, tj. oprava zřejmé nesprávnosti, nejde-li o případy podle § 56 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona [*a) stanovení daně někomu, kdo ji podle zákona není povinen platit; b) zřejmá chyba v počítání, psaní nebo jiný omyl při stanovení daňové povinnosti*], je vyloučen u rozhodnutí nebo opatření, jimiž *byla* stanovena daňová povinnost, neboť § 56 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků hovoří jen o rozhodnutích nebo opatřeních, jimiž *nebyla* stanovena daňová povinnost (k tomu srovnej *Kindl, M., Telecký, D., Váňková, H.; Zákon o správě daní a poplatků. Komentář; 1. vydání; Praha : C. H. Beck; 2002; str. 363 - 365*).

Takový výklad ovšem vede k absurditě, již si všímá i shora citovaná odborná literatura. Při přijetí uvedeného výkladu by nebylo možno napravit zřejmé chyby v počítání, psaní nebo jiné omyly v rozhodnutích nebo opatřeních, jimiž se sice stanovuje daňová povinnost, avšak nejde o zřejmou nesprávnost ve stanovení daně. To by ve svém důsledku vedlo k tomu, že by v daňových rozhodnutích nebylo možno opravit některé zřejmé nesprávnosti, které by takto musely „navždy“ zůstat obsahem rozhodnutí a ve svém důsledku by snižovaly jeho autoritu. To však je z hlediska principů, jimiž je veden materiální právní stát, nepochybně výklad nepřijatelný. Nejvyšší správní soud proto v citovaném rozhodnutí uzavřel, že „*postupem podle § 56 odst. 3 daňového řádu lze opravit v rozhodnutí nebo opatření, jímž byla stanovena daňová povinnost, i takové zřejmé chyby v počítání, psaní nebo jiné omyly, které nejsou chybami při stanovení daňové povinnosti, nýbrž chybami jinými*“.

Co se týká vlastního posouzení předmětné věci, Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že v záruční listině je jako údaj přijetí záruky celním úřadem uvedeno datum 25. 11. 2005. Správnost tohoto data je na záruční listině potvrzena opakovaným uvedením data 25. 11. 2005, kdy došlo k potvrzení převzetí záruční listiny ze strany samotného stěžovatele, což tento stvrdil otiskem svého razítka a podpisem. Ze záruční listiny rovněž jednoznačně vyplývá, že se jí individuálně zajišťuje celní dluh v souvislosti s operací prováděnou na podkladě celního prohlášení evidovaného pod číslem 10761025-03715-4. Toto celní prohlášení je opatřeno razítky celního úřadu s datem 25. 11. 2005 a přímo pro tento konkrétní dovoz k němu byla přiložena předmětná záruční listina. Stejně tak z veškerých dalších listin obsažených ve správním spisu (např. faktura č. 01/DA-BM/2005 či nákladní list), je zřejmé, že se vztahují k dovozu potravin do České republiky, k němuž došlo v listopadu roku 2005.

Nelze rovněž přehlédnout, že celní úřad přímo v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007 v části označené jako výpočet dodatečně vyměřeného celního dluhu uvedl správné datum přijetí, a to dne 25. 11. 2005. Je tedy zřejmé, že uvedení data 25. 12. 2005 v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007 jako data přijetí předmětné záruky, představovalo zřejmou chybu v psaní, kterou bylo nutno opravit postupem dle § 56 zákona o správě daní a poplatků. Je přitom nerozhodné, že na tuto chybu stěžovatel upozornil v podaném odvolání. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že opravu zřejmého omylu či nesprávnosti je nutno provést vždy, když potřeba jejího provedení

vyjde najevo. Jsou-li splněny podmínky pro provedení opravy, je zcela nerozhodné, odkud podnět či zjištění o zřejmém omylu či nesprávnosti pocházejí.

Nejvyšší správní soud rovněž považuje za důležité konstatovat, že není pravdou, že by v daném případě došlo i k opravě data vystavení záruční listiny a ke změně skutkových okolností projednávaného případu či provedeního právního hodnocení. Postupem dle § 56 zákona o správě daní a poplatků celní orgány pouze uvedly do souladu zřejmou nesprávnost v konstatovaném datu přijetí záruční listiny se skutečným stavem, který byl dostatečně podložen zjištěními ze správního spisu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalobci žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu